

**Şase texte despre anxietate și motivele
pentru care previne acțiunea militantă,
precum și o strategie posibilă de a o depăși**

Institute for Precarious Consciousness

Cuprins

1 – Fiecare faza a capitalismului are propria afectiune reactiva dominanta	3
2 – Rezistenta contemporana se naste din valul anilor 1960, ca raspuns la afectul dominant al plictiselii.	4
3 – Capitalismul a absorbit in mare parte lupta impotriva plictiselii.	5
4 – In capitalismul contemporan, afectiunea dominanta e anxietatea, nelinistea.	6
5 – Anxietatea e un secret public	8
6 – Tacticile si teoriile actuale nu functioneaza. Avem nevoie de tactici si teorii noi pentru a combate anxietatea.	10

1 – Fiecare faza a capitalismului are propria afectiune reactiva dominanta¹

Fiecare faza a capitalismului e sustinuta de o afectiune specifica. Aceasta nu e o situatie statica. Prevalenta unei afectiuni dominante² dureaza doar pana cand strategiile de rezistenta sunt capabile sa demoleze aceasta afectiune sau/si sursele sale sociale sunt descifrate. Din aceasta cauza, capitalismul intra constant in criza si se recompune in jurul a noi afectiuni dominante.

Unul din aspectele fiecărei afectiuni dominante e ca e un secret public, ceva ce toata lumea stie dar nimeni nu recunoaste sau nu discuta. Atata vreme cat aceasta situatie e pastrata, afectiunea ramane eficienta, si strategiile impotriva ei vor intarzia sa apara.

Secretele publice sunt de obicei personalizate. Problema este facuta vizibila doar la nivel individual sau psihologic; cauzele sociale ale problemei sunt ascunse. Fiecare faza da vina pe victimele sistemului pentru suferinta cauzate de sistemul in sine. Iar logica sa de functionare e facuta sa para o problema locala si contingenta.

In era moderna [pana la aranjamentul postbelic], afectiunea dominanta a fost saracia. In secolul al 19-lea, conform naratiunii dominante, se spunea ca imbogatirea generala poate fi adusa doar de capitalism. Secretul public al acestui discurs era saracia clasei muncitoare. Revolutionarii au expus aceasta mizerie. Primele valuri ale miscarilor sociale din sec. 19 luptau impotriva saraciei. Prin tactici ca greve, lupte pentru salarii, organizari politice, ajutor reciproc, cooperative si fonduri de greva, puterea putea fi infranta si un minim social putea fi garantat. Unele din aceste strategii inca functioneaza atunci cand luptam impotriva saraciei.

Cand saracia a incetat sa mai functioneze ca strategie sociala, capitalismul a trecut la plictiseala. Pe la mijlocul secolului trecut, discursul predominant era ca standardele de viata erau in crestere, ceea ce a sporit accesul la consum, asistenta medicala si educatie. Toata lumea era fericita in tarile bogate, iar tarile sarace erau in curs de dezvoltare. Secretul public era ca toata lumea era plictisita. Aceasta era un efect al sistemului fordist, prevalent pana in anii 1980, care se baza pe slujbe pe viata, asistenta sociala garantata, consumerism, cultura de masa, precum si pe cooptarea miscarilor sindicale, care fusesera invatate sa lupte impotriva saraciei. Siguranta locului de munca si asistenta sociala au redus frica si saracia, dar slujbele erau plictisitoare, si constau din sarcini simple si repetitive. Capitalismul mijlocului de secol 20 a dat tot ce era nevoie pentru supravietuire, dar nu si oportunitati pentru viata autentica. A fost un sistem bazat pe hranire fortata pana la nivel de saturatie.

Bineinteles ca nu toata lumea care muncea in sistemul fordist avea slujbe stabile sau sigure – dar acesta era modelul de baza al muncii, in jurul caruia sistemul in mare era aranjat. [...]

¹ Afect: emotie, dispozitie corporala, mod de a relationa

² Cand folosim termenul de afect dominant, nu vrem sa spunem ca e singurul afect din aceasta ecuatie. Noul afect dominant poate interactiona cu alte afecte – de exemplu o lucratoare intr-un call-center e plictisita si platita mizerabil, dar anxietatea e cea care o mentine in aceasta conditie, prevenind folosirea strategiilor vechi de genul sindicalizarii, sabotajului sau renuntarii.

2 – Rezistenta contemporana se naste din valul anilor 1960, ca raspuns la afectul dominant al plictiselii.

Daca fiecare etapa a sistemului dominant are o afectiune principala, atunci fiecare etapa a rezistentei are nevoie de strategii care sa infranga aceasta afectiune. Daca primul val de miscari sociale a constituit o masinarie pentru combaterea saraciei, al doilea val [intre 1960 si 1990, in sens larg] a constituit o masinarie pentru infrangerea plictiselii. Acesta e valul din care s-au nascut miscarile noastre, si care continua sa influenteze multe din teoriile si practicile noastre.

Majoritatea tacticilor acestei epoci au fost si sunt metode de a scapa de ciclul munca-consum-moarte. Situationistii au fost pionierii unor serii intregi de tactici indreptate impotriva plictiselii, declarand ca ‘nu vrem o lume in care garantia ca nu vom muri de foame e cumparata acceptand riscul ca vom muri de plictiseala’. Miscarile autonome au luptat impotriva plictiselii refuzand munca salariata, atat in cadrul sistemului, prin sabotari si incetiniri de ritm, precum si impotriva sa, prin abandon si neinregimentare. Aceste forme de protest au fost asociate cu procese sociale mai largi, prin care s-au creat contra-culturi care fugeau de formele dominante de munca si roluri sociale plictisitoare.

Miscarile feministe au teoretizat in mod sistematic aceste probleme in anii 60. Nemulumiri ulterioare au fost descoperite prin procese de constientizare si prin textele care au rezultat din asta. Tendinte similare pot fi vazute in ‘teatrul celor oprinati’, in pedagogiile radicale, in stilurile principale de actiune directa [carnavalesc, militant si pacifist] precum si in miscarile de la sfarsitul anilor 90, cum sunt ‘*reclaim the streets*’, cultura DIY si cea a hacker-ilor.

Reorientarea dinspre saracie catre plictiseala a fost cruciala pentru aparitia noului val de revolte. Suntem azi la capatul acestui val. Intocmai cum tacticile primului val inca functioneaza impotriva saraciei, asa si tacticile celui de-al doilea val inca functioneaza impotriva plictiselii. Problema e ca nu prea ne mai confruntam cu plictiseala, si din acest motiv rezistenta militanta este azi intr-un impas.

3 – Capitalismul a absorbit in mare parte lupta impotriva plictiselii.

Capitalismul a creat fabrica sociala, un spatiu in care intreaga societate e organizata ca un loc de munca. Precaritatea e folosita pentru a forta lumea inapoi la munca intr-un camp de munca extins pentru a include acum intreaga fabrica sociala.

Putem enumera multe exemple ale acestor practici. Firmele au adoptat modele de conducere orizontale care incurajeaza angajatii nu numai sa administreze, dar sa isi si investeasca sufletele in munca lor. Societatea de consum dispune acum de o marja sporita de produse de nisa si distractii constante care nu mai sunt determinate de gusturi generale. Noi produse, cum sunt jocurile video si '*social media*', presupun nivele ridicate de implicare activa a individului si stimuli de-sociali. Experienta de la locul de munca e diversificata prin micro-diferentiale si administrarea performantei, ca si prin multiplicarea situatiilor de munca neoficiala si semi-auto-angajata de la marginea capitalismului. Capitalismul incurajeaza cresterea numarului de identitati mediate si secundare – auto-profilurile din '*social media*', consum vizibil si studiu pe durata intregii vietii – care trebuie intretinute in mod obsesiv. Diverse forme de rezistenta din trecut au fost reappropriate.

4 – In capitalismul contemporan, afectiunea dominanta e anxietatea, nelinistea.

Secretul public din zilele noastre e ca toata lumea e nelinistita. Anxietatea s-a raspandit din locurile in care salasluia in trecut [precum sexualitatea] la intregul camp social. Toate formele de intensitate, exprimare de sine, conectivitate emotionala si bucurie sunt acum invaluite in anxietate, care a devenit baza subordonarii.

Un aspect crucial al bazei sociale pentru neliniste este reseaua omniprezenta de supraveghere. Camerele de supraveghere, rapoartele de performanta, casa locurilor de munca, sistemele de privilegii din inchisori, examinarea si clasificarea constanta a elevilor si elevelor inca de la varste fragede, etc. dar aceasta e doar carapacea exterioara. Trebuie sa consideram metodele in care idea neoliberala de succes inoculeaza intreaga populatie cu aceste mecanisme de supraveghere.

Trebuie sa ne gandim cum auto-expunerea ostentativa si deliberata a oamenilor, prin ‘*social media*’, consumerism vizibil si alegerea pozitiilor specifice intr-un camp de opinii, devine o performanta in campul vizual perpetuu al altor persoane virtuale. Trebuie sa ne gandim la felurile in care privirea celorlalti afecteaza cum ne gasim, masuram si cunoastem unii pe altii, ca si actori intr-o performanta perpetua si urmarita la infinit. Succesul nostru in aceasta performanta afecteaza totul, de la abilitatea noastra de a accesa caldura umana pana la abilitatea noastra de a accesa mijloace de subzistenta, nu doar ca salarii ci si ca credite. Cele care raman in afara campului supravegherii mediatizate sunt ostracizate, in timp ce spatiul public se birocratizeaza si privatizeaza, si in timp ce o mare parte din activitatile umane sunt criminalizate pe motive de risc, securitate, deranj, calitate a vietii sau comportament anti-social.

In acest camp din ce in ce mai securizat si vizibil, suntem fortati si fortate sa comunicam. Incomunicabilul este exclus. Dat fiind faptul ca fiecare persoana este de prisos, sistemul ameninta cu deconectarea fortata in orice moment, intr-un context in care alternativele sunt blocate in prealabil, asa incat deconectarea fortata duce la de-socializare si excludere. Aceasta amenintare se manifesta prin micro-practicile disciplinare, de la interzicerea accesului la parti ale internetului la concedieri si taieri ale ajutoarelor sociale, culminand in formele draconice de izolare din inchisori. Aceste regimuri sunt gradul zero al controlului prin anxietate: distrugerea tuturor coordonatelor de relationare intr-un context de pericol constant, cu scopul de a produce un colaps al personalitatii.

Afectiunea dominanta a anxietatii la ora actuala e precaritatea. Aceasta este un tip de insecuritate care trateaza persoanele ca fiind de prisos, si astfel impune control. Precaritatea difera de saracie in aceea ca necesitatile vietii nu sunt doar absente. Ele sunt acolo, dar accesul la ele este oprit si conditionat.

Precaritatea duce la disperare generalizata; o excitare corporala constanta si fara vreo supapa de evacuare. Din ce in ce mai multi tineri traiesc in casa parintilor. O mare parte din populatie consuma anti-depresive. Rata natalitatii e in scadere, in timp ce insecuritatile cotidiene fac oamenii mai putini dispusi sa isi inceapa o familie. In Japonia, milioane de tineri nu isi parasesc niciodata casele [*hikikomori*], in timp ce altii efectiv muncesc pana la moarte. Din punct de vedere economic, aspectele sistemului anxietatii includ productii ‘sarace’, financializare si sclavia datoriilor, comunicare rapida si refluxuri financiare, precum si globalizarea productiei. Locurile de munca precum ‘*call centre*’ devin din ce in ce mai frecvente – locuri in care toata lumea se auto-supravegheaza, incearca sa isi pastreze orientarea profesionala ceruta, si e supusa in mod constant testarilor, si potential, esecului – atat de catre cerintele

cantitative legate de numarul de apeluri, precum si de catre un process care neaga celor mai multor lucratori o slujba stabila [trebuie sa lucreze sase luni doar ca sa primeasca o slujba]. Managementul de imagine inseamna ca hiatusul dintre regulile oficiale si ceea ce se intampla cu adevarat e mai mare ca niciodata. Si in climatul de dupa septembrie 2001, anxietatea s-a impanzit si in politica globala.

5 – Anxietatea e un secret public

Anxietatea excesiva si stresul sunt secrete publice. Cand sunt totusi discutate, ele sunt tratate ca si probleme psihologice individuale, si puse pe seama lipsei de adaptare a persoanei.

Intr-adevar, discursul public dominant sugereaza ca avem nevoie de tot mai mult stres pentru a ne pastra sigure [prin securitizare] si competitive [prin managementul performantei]. Fiecare panica morala, fiecare noua runda de legi represive sporesc greutatea nelinistii si a stresului cauzat de supradoza de reguli. Insecuritatea reala, umana, e canalizata spre securitizare. Acesta e un cerc vicios, pentru ca securitizarea sporeste insasi conditiile care cauzeaza anxietatea initiala – dispensabilitate, supraveghere, regulare intensiva. Securitatea Patriei Mama e folosita ca un substitut pentru securitatea Sinelui. Aceste procese au precedente: folosirea grandorii nationale ca o compensatie pentru saracie, si folosirea razboiului global ca un canal pentru frustrarea generata de plictiseala.

Totodata, anxietatea e directionata in jos. Lipsa de control asupra propriilor vietii face oamenii sa lupte obsesiv pentru redobandirea controlului prin micro-managementul a orice se poate controla. De exemplu, tehnicile de management parental sunt prezentate ca moduri de a reduce anxietatea parintilor printr-un scenariu fix pe care il pot parcurge. La un nivel mai larg, social, anxietatile latente generate de precaritate alimenteaza proiecte obsesive de regulare sociala si control social. Aceasta anxietate latentă e din ce in ce mai mult proiectata asupra minoritatilor.

Anxietatea e personalizata intr-o multime de feluri – de la discursul Dreptei care invinuieste saracii pentru mizeria in care traiesc, pana la terapiile actuale in care anxietatea e tratata drept un dezechilibru neurologic sau un mod de gandire disfunctional. O suta de varietati ale discursului ‚managementului‘ – managementul timpului, al furiei, managementul parental, branding-ul de sine – ofera subiectilor nelinistiti iluzia controlului in schimbul conformitatii din ce in ce mai mari cu modelul capitalist. Si inca mai multe discursuri de invinuire si criminalizare trateaza precaritatea ca o problema de devianta personala, iresponsabilitate sau auto-excludere patologica. Multe din aceste discursuri cauta sa mentina super-structura Fordismului (nationalism, integrare sociala), dar fara infrastructura sa (o economie nationala, asistenta sociala si slujbe pentru toata lumea). Un rol central in acest proces il joaca doctrinele responsabilitatii individuale care sporesc vulnerabilitatea si dispensabilitatea. Apoi, sa nu uitam de industria respectului de sine, cascada de articole care spun oamenilor cum sa dobandeasca succesul prin gandire pozitiva – ca si cand sursele anxietatii si frustrarii sunt iluzorii. Aceste procese indica tendinta de a privatiza problemele, atat cele legate de munca, precum si cele legate de psihologie.

Mai devreme am afirmat ca oamenii trebuie sa fie izolati social pentru ca un secret public sa functioneze. Aceasta este adevarat in situatia actuala in care comunicarea autentica e din ce in ce mai rara. Comunicarea e intr-adevar mai prevalenta decat oricand, dar se intampla din ce in ce mai mult numai prin cai mediate de sistem. Asadar, prin multe mijloace, oamenii sunt impiedicati de la a comunica cu adevarat, chiar si in timp ce sistemul cere ca toata lumea sa fie conectata si comunicabila. Lumea se conformeaza cererii de a comunica in loc sa se exprime, si in acelasi timp se auto-cenzureaza in spatii mediate. In mod similar, munca afectiva nu amelioreaza anxietatea, ci doar combina suferinta muncitorilor si muncitoarelor, in timp ce consumatorii sunt distrasi (cercetatorii au descoperit ca cerintele pentru muncitori sa mimeze fericirea nu fac decat sa cauzeze probleme medicale serioase).

Volumul comunicarii e irelevant. Recompunerea si reconectarea fortelor sociale liberatoare nu se vor intampla pana nu vor exista canale prin care secretul public sa poata fi vorbit. In acest sens, oamenii sunt mai singuri ca niciodata. E dificil pentru foarte multa lume sa admita realitatea a ceea ce simt si experimenteaza. Pentru a fi validat ca real, ceva trebuie sa fie cuantificat sau mediat (transmis virtual),

sau, pentru noi, sa fie deja recunoscut ca fiind politic. Secretul public nu indeplineste aceste criterii, si deci ramane invizibil.

6 – Tacticile si teoriile actuale nu functioneaza. Avem nevoie de tactici si teorii noi pentru a combate anxietatea.

In timpul perioadelor de mobilizare si schimbare sociala, lumea are un sentiment de putere, abilitatea de a se exprima, un simt al autenticitatii si dez-reprimarii si dez-alienarii care pot actiona ca tratamente pentru depresie si probleme psihologice. Este ceea ce sustine activitatea politica.

Aceste experiente au devenit din ce in ce mai rare in ultimii ani.

Putem vorbi aici de doua tendinte inrudite: prevenirea si pedepsirea prin procese. Tacticile de prevenire sunt cele care opresc protestele inainte ca ele sa inceapa, sau inainte ca ele sa obtina ceva. Incercurile (*kettling*), arestarile in masa, perchezitiile stradale (*stop-and-search*) si la domiciliu, precum si arestarile preventive sunt doar cateva exemple. De cealalta parte, pedepsirea prin procese implica mentinerea persoanelor intr-o stare de frica, durere sau vulnerabilitate prin abuzul procedurilor gandite pentru alte situatii – cum ar fi mentinerea oamenilor in conditii de arest preventiv sau in stare de cautuine pre-proces (*pre trial bail*), conditii care le intrerup activitatile cotidiene. Alte exemple ar fi hartuirea dizidentilor la granite, raiduri violente in primele ore ale diminetii, publicarea in ziare a fotografiilor oamenilor, arestarea persoanelor pe baza suspiciunilor sau anuntarea tacita ca cineva este sub supraveghere. De indata ce frica de stat e indusa in cineva, este reintarita de o retea de supraveghere in spatiul public, care actioneaza ca declansatoare strategice ale traumelor si anxietatilor.

Exista multe povesti de groaza despre efectele acestor tactici – oameni pe care i-au lasat nervii dupa ani de zile in care au asteptat sa fie judecati pentru acuzatii de care au fost achitati, sau care s-au sinucis dupa luni de zile in care nu au avut contact cu prietenii si familia, sau carora le e frica sa iasa in public de teama abuzurilor. Efectele sunt intr-atat de reale ca si cand statul ar omori sau ar face oamenii sa dispara, dar ele sunt in acelasi timp facute sa fie invizibile.

Daca primul val a produs tactici de lupta impotriva saraciei, iar al doilea val a luptat impotriva plictiselii, acum avem nevoie de tactici pentru a lupta impotriva anxietatii – iar asta e ceva ce inca nu avem. Daca vedem dinauntru anxietatii, nu am savarsit inca ‚inversarea perspectivei‘, cum au denumit-o Situationistii – privind din punctul de vedere al dorintei, si nu al puterii. Formele de rezistenta de azi inca se nasc din lupta impotriva plictiselii, si au incetat sa mai fie eficiente.

Rezistenta militanta actuala nu poate combate anxietatea. Deseori, aceasta implica expunerea deliberata la situatii de anxietate sporita. Insurrectionistii depasesc anxietatea prin transformarea afectelor negative in manie, si folosesc aceasta manie pentru a ataca. Din multe puncte de vedere, aceasta e o alternativa la anxietate. Pe de alta parte, este greu sa treci de la anxietate la manie, si e foarte usor sa treci de la manie inapoi la anxietate, datorita experientelor traumatice. Observam o anumita tendinta a insurrectionistilor de a refuza sa ia in serios existenta barierelor psihologice in calea actiunilor militante. Raspunsul lor tinde sa fie ‚doar fa-o!‘ Dar anxietatea este o forta reala si materiala, nu doar o nalucire. Desigur ca sursele ei sunt deseori naluciri, dar problema depasirii unei naluciri e rareori atat de simpla precum respingerea ei. Exista o serie intreaga de blocaje psihologice care mentin puterea iluzorie a nalucirilor. Spunand ‚pur si simplu fa-o‘ e ca si cum ai spune unei persoane cu un picior rupt ‚pur si simplu mergi!‘

Situatia pare fara speranta si posibilitate de iesire, dar nu e asa. Se simte in acest mod datorita efectelor precaritatiei – supra-stres constant, contractia timpului intr-un prezent etern, vulnerabilitatea

fiecarui individ separat sau mediat de sistem, dominatia sistemului asupra tuturor aspectelor spatiului social. Structural, sistemul e vulnerabil. Increderea in anxietate e o masura disperata, folosita in absenta unor forme mai puternice de conformism. Incercarea sistemului de a functiona prin a face oamenii sa se simta neputinciosi il lasa deschis la rupturi bruste si izbucniri de revolta. Asadar cum ajungem la punctul in care nu ne mai simtim neputincioase?

7 – Avem nevoie de un nou stil de constientizare a precaritatiei.

Pentru a formula noi raspunsuri la anxietate, avem nevoie sa regandim totul. Avem nevoie sa construim un nou set de cunostinte si teorii de jos in sus. In acest scop, avem nevoie sa generam discutii care sa produca interactiuni dense intre experientele situatiei curente si teorii ale transformarii. Trebuie sa incepem astfel de procese alaturi de persoanele excluse si oprimate, dar nu e nici un motiv pentru care nu le-am incepe cu noi insine si insene.

Explorand posibilitatile pentru o astfel de practica, Institutul a cercetat cazuri precedente ale unor practici similare. Examinand procesele de constientizare feminista din anii 1960 si 70, am sumarizat urmatoarele trasaturi esentiale:

Producerea unei teorii noi bazata pe experiente. Avem nevoie sa ne reconectam cu propriile experiente, mai degraba decat cu teorii din trecut. Propriile noastre perceptii ale situatiei noastre ne sunt blocate sau intepenite de asumptii dominante care trebuie facute explicite. Trebuie sa ne concentram pe acele experiente care se leaga de secretul public. Aceste experiente trebuie relatate si reunite – in primul rand in cadrul grupurilor si apoi public.

Trebuie sa recunoastem realitatea si natura sistemica a experientelor noastre. O parte importanta din aceasta o constituie validarea realitatii experientelor. Trebuie sa afirmam raspicat ca durerea noastra e intr-adevar durere, ca ceea ce simtim e real, si ca problemele noastre nu sunt doar personale. Uneori, aceasta presupune relatarea unor experiente pe care le-am desconsiderat sau reprimat. Alteori presupune contestarea personalizarii problemelor.

Transformarea emotiilor. Oamenii sunt paralizati de emotii care nu pot fi numite, si de un sentiment general de a se simti naspa. Aceste emotii trebuie transformate intr-un sentiment de nedreptate, un soi de manie care e mai putin indignata si mai mult concentrata, o miscare catre exprimare de sine si o reactivare a rezistentei.

Trebuie sa cream sau sa exprimam voci. Cultura tacerii care inconjoare secretul public trebuie daramata. Ipotezele existente trebuie contestate si denaturalizate, si politistii trebuie scosi din capetele noastre. Exercitarea vocii muta referinta adevarului si a realitatii de la sistem la vorbitor si vorbitoare, contribuind la inversarea perspectivei – vazand lumea prin prisma propriilor dorinte, si nu prin prisma sistemului. Impletirea diverselor experiente si povesti e un mod important de a revendica propriile voci. Procesul e o articulare si totodata o exprimare.

Construirea unui spatiu ne-alienat. Separarea sociala e redusa de existenta unui spatiu ne-alienat. Spatiul aduce distanta critica fata de viata cuiva, si un soi de siguranta emotionala in cadrul careia se pot incerca transformari si se pot dizolva frici. Aceasta nu ar trebui sa fie un set de masuri de auto-ajutorare, ci un spatiu pentru reconstruirea unor perspective radicale.

Analiza si teoretizarea surselor structurale, pe baza experientelor similare. Ideea nu e doar sa relatam experientele, dar sa le transformam si sa le restructuram prin a le teoretiza. Participantele si participantii schimba intelesul dominant al experientelor lor prin a le cartografia cu diverse ipoteze. Aceasta se face deseori gasind tipare in experientele legate de teoriile liberatoare, si vazand problemele personale si micile nedreptati ca simptomele unor probleme structurale mai largi. Toate acestea duc la o noua perspectiva, un vocabular de motive, un orizont anti-anti-politic.

Scopul e de a produce un declansator – momentul in care sursele structurale ale problemelor fac dintr-o data sens din perspectiva experientelor. Acest declansator e cel care concentreaza si transforma mania. O intelegere mai larga poate la randul ei sa remedieze presiunile psihologice, si sa faca mai lesne un raspuns bazat pe manie, in locul depresiei sau nelinistii. Ar putea fi chiar posibil sa se incurajeze lumea sa participe in astfel de grupuri prin promovarea lor ca o forma de auto-ajutorare.

Rezultatul e un soi de grup de afinitate, dar orientat catre perspectiva si analiza, decat catre actiune. Ar trebui sa fie recunoscut, totusi, ca aceasta noua constientizare trebuie sa se transforme intr-un soi de actiune, altfel e doar introspectiva frustranta.

Aceasta strategie ne va ajuta practica in multe feluri. In primul rand, aceste grupuri pot constitui potentiali complici. In al doilea rand, ele pot pregati lumea pentru momente de revolta viitoare. In al treilea rand, ele pot crea potentialul de a schimba discursul asa-zisei opinii publice in asa fel incat sa creeze un context care sa inlesneasca actiunea. Aceste grupuri ar functiona ca un sistem de suport si ca un spatiu pentru a face un pas inapoi de la imersia in prezent. Ar facilita un soi de fluiditate a conceptelor radicale, pe care majoritatea oamenilor nu le are astazi.

Anxietatea e consolidata de faptul ca nu este niciodata clar ce vrea ‚piata’ de la noi, de faptul ca cererea de conformitate e conectata cu un set de criterii vagi care nu pot fi stabilite in prealabil. Chiar si cele mai conformiste persoane sunt dispensabile astazi, pentru ca sunt introduse noi si noi tehnologii de management sau productie. Una din functiile discutiilor in grupuri mici si a constientizarii problemelor este de a construi o perspectiva din care sa putem interpreta situatia actuala.

Una din problemele mari va fi mentinerea angajamentelor de orar fixat, in contextul presiunilor de timp si atentie. Procesul are un tempo mai lent si o dimensiune mai umana decat e azi acceptabil. Pe de alta parte, faptul ca grupul va oferi o pauza de la zbaterile zilnice, si poate un mod mai linistit de a interactiona si a asculta poate fi deasemenea atractiv. Participantele si participantii vor trebui sa invete sa asculte, sa analizeze, si sa vorbeasca cu o voce auto-expresiva, iar nu cu o performanta neoliberala derivata din constrangerea de a impartasi informatii banale.

O alta problema e complexitatea experientelor. Experientele personale sunt diferentiate de discriminare nuanate contruite in sistemul capitalist. Acest lucru face partea analitica a acestui proces extrem de importanta.

Mai presus de toate, procesul trebuie sa stabileasca noi ipoteze despre sursele anxietatii. Acestea pot forma baza unor noi forme de lupta, pot forma tactici noi, precum si relansarea fortei active din represiunea de acum: pe scurt, o masinarie pentru lupta impotriva anxietatii.

Biblioteca Anarhistă

Institute for Precarious Consciousness

Şase texte despre anxietate și motivele pentru care previne acțiunea militantă, precum și o strategie posibilă de a o depăși

Preluat la 16.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org